

Milí přátelé, bratři a sestry,

někteří jste možná slyšeli nebo se dočetli, že na několika amerických univerzitách začalo **Boží probuzení**. Budu citovat z portálu Křesťan dnes: *Jak informovala zpravodajská stanice CBN News, lidé již několik dní vydávají svědectví, čtou Písmo, uctívají Boha a modlí se v rámci probíhajícího probuzení, které začalo 8. února na této křesťanské univerzitě ve Wilmore ve státě Kentucky. Zúčastňují se ho studenti, profesori i vedoucí místních církví. Sjíždějí se autobusy z dalších vysokých škol (24 škol). Všichni tam přichází hledat Boha, protože Bůh tam začal mocně působit. Jak to tam začalo? Budu dále citovat: **Většina středečních rán na Asburyho univerzitě je stejná. Několik minut před desátou hodinou se studenti začínají scházet v Hughesově posluchárně na bohoslužbě. Studenti jsou každý semestr povinni navštěvovat určitý počet bohoslužeb, takže mají tendenci se dostavit jen z povinnosti. Ale minulou středu to bylo jiné. Po požehnání začal gospelový sbor zpívat závěrečný refrén – a pak se začalo dít něco, co se vymyká snadnému popisu. Studenti neodcházeli. Zasáhlo je něco, co se zdálo být tichým, ale silným pocitem transcendence, a nechtěli odejít. Zůstali a pokračovali v bohoslužbě. Jsou tam stále. „Učím teologii naproti přes ulici na Asburyho teologickém semináři, a když jsem se dozvěděl o tom, co se děje, okamžitě jsem se rozhodl jít do kaple a přesvědčit se na vlastní oči. Když jsem dorazil, viděl jsem stovky studentů, jak tiše zpívali. Chválili a vroucně se modlili za sebe, za své bližní a za náš svět – činili pokání a vyjadřovali lítost nad hříchem a přimlouvali se za uzdravení, celistvost, mír a spravedlnost,**“ píše v článku pro Christianity Today profesor Thomas MacCall. Někteří studenti četli a citovali pasáže z Písma. Jiní stáli se zdviženýma rukama. Někteří se shlukli do malých skupinek a společně se modlili. Několik jich klečelo u zábradlí kazatelny v přední části sálu. Někteří leželi, jiní spolu hovořili a jejich tváře zářily radostí. Tu a tam slyšíme zprávy o probuzení, o obnově církve, obnově lidských životů a vztahů z různých koutů světa. Na této teologické univerzitě údajně něco podobného proběhlo před padesáti lety a také v počátku 20. století.*

Každému probuzení většinou ale předchází spousta modliteb těch, kteří touží po tom, aby se lidé obraceli k Pánu. Někdy to může být pouze jeden jediný člověk, který svým zapálením strhne k vytrvalým modlitbám další. Jediný člověk nebo skupinka lidí, kterým leží na srdci třeba i konkrétní lidé, jejichž život je v troskách, v trápení, v beznaději. A tito lidé touží po tom vidět, jak Bůh začne měnit životy těch ztrápených. Jak je začne přivádět k Ježíši v pokání, k vyznání hříchů a proměňovat a uzdravovat jejich vztahy a životy. A pokud Bůh uvidí, že jejich srdce je tomu cle oddáno a hluboce po tom touží, tak Bůh se k těm modlitbám ve svůj čas přízná. V 11. kapitole listu Židům čteme, že **k opravdové víře svědků se Bůh příznal svým svědectvím**. Vzpomínám si, je to asi 25 let, kdy jsem vnímal ve sboru v Odrách, že tam chybí mladá generace. Tehdy nebyly skoro žádné děti ve sboru. Mě leželo na srdci vést dětskou a dorostovou skupinku, kroužek, a tak jsem se sám za to vytrvale modlil. Jistě, pak jsem podnikl i jisté kroky, uspořádal akce, ale k touze a k této činnosti, kterou jsem měl v srdci, se Pán Ježíš přiznal. Ty děti, i když neměli věřící rodiče, mi Pán Ježíš tehdy poslal.

Milí přátelé, máme takovou podobnou touhu? Chceme vidět proměněné lidské životy? Chceme vidět radovat se ve svém okolí ty, kteří jsou nyní ztrápení? Nakolik nám tedy leží na srdci? Nakolik nám na nich opravdu záleží? A kolik jsem ochoten se za ně modlit, kolik jim případně věnovat času? Víte, můžeme se modlit za probuzení, ale pokud nám opravdu nebude záležet na těch druhých, pokud nebudeme mít touhu a čas o ně pečovat, Pán nám toho moc nesvěří.

A všechno je to právě o tom, kde je naše srdce. Pán Ježíš říká: **Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce**. Představte si křesťana, který je zapálený pro určitou věc, např. chce se věnovat službě sirotkům a nadchne k vybudování komunitního centra další. Jenže po nějakém čase tím pokladem přestanou pro něj být ti sirotci, co mu na srdci leželi a zatouží být třeba velkým podnikatelem. Na srdci mu sice ještě leží i ti sirotci, ale 90% času mu sebere jeho podnikání. Jelikož to byl velký tahoun a nenašel nikoho, kdo by v jeho díle pokračoval, tak je jasné, že dílo v komunitním centru začne chřadnout. Podobně tomu tak může být a bývá, bratři a sestry, i v církvi. Pokud nám leží na srdci spolupodílet se na Božím království ve sboru, pak Boží království ve sboru roste. Pokud ale začneme mít jiné zájmy a priority, pokud už nebude pro nás nejcennější to Boží, pak **naše srdce bude tam, kde je náš poklad**. Někde úplně jinde. Samozřejmě na to nové místo mě může přivést Pán a může mi dávat na srdce třeba jinou službu. Pak to jistě není špatně. Ale pokud se mi tím pokladem stane něco v tomto světě, pokud se stanou světské záležitosti pro mě těmi důležitějšími, pak je potřeba si uvědomit, že dílo Božího království mým nepříčiněním může začít chřadnout! Myslím, bratři a sestry, že tohle je problém většiny křesťanů. Naše srdce je rozdělené. Nejsme celým srdcem při díle. A tam,

kde se nebuduje Boží království, tam ta Boží stavba a práce stagnuje. Tam to zůstane nedostavěné, protože si každý jde po svém. Stejně jako v tom Babylonu při stavbě babylonské věže.

To další negativum, které z toho ale plyne, je, že **ten, kdo si ukládá své poklady na zemi**, ten o ně přijde. Neboť jak říká Pán Ježíš: **Zde je ničí mol a rez a zloději vykopávají a kradou.** Jinými slovy to znamená, že ten, kdo své srdce a svou energii vydává k uspokojení sebe sama, ten nikdy uspokojen nebude. Ten, kdo chce ale najít plné uspokojení a uhasit žízeň duše, ten by měl vědět, že **poklady se mají ukládat v nebi, neboť tam o ně nepřijde, ani mol ani rez, je nezpustoší a ani zloděj nevezme.** To jsou skutky víry konané z lásky. Z lásky ke Kristu, ale i k lidem. Bůh na ně nejenže nezapomene, ale dokonce se k nim i přizná svým požehnáním.

Patří-li naše životy Pánu Ježíši, pak bychom jistě měli vědět, že sloužit Pánu znamená ukládat si poklady v nebi. Pán Ježíš nás ale varuje, aby se nám nepříhodilo, co už mnohým křesťanům, kteří na Pána Ježíše postupně zapomněli: **Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.** Velmi tedy, milí přátelé, záleží na tom, jak to máme ve svém životě nastavené. Mohu sloužit pro sebe a svůj majetek, anebo já a můj dům a můj majetek může sloužit Hospodinu. Mohu skutky konat k slávě Boží anebo ke svému uspokojení.

Někdy, milí přátelé, jak chodíme utmáceni napříč světem, se nám lehce stává, že náš pohled se zkreslí a zakalí. Někdy se dostáváme do konfliktů. Místo toho, abychom ale druhým přáli jen to dobré a žehnali jim, tak se na ně zlobíme, žárlíme anebo třeba i závidíme. Pán Ježíš říká: **Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo.** (Tedy i srdce) **Je-li však tvé oko špatné (závistivé), celé tvé tělo bude ve tmě.** (Tedy i srdce) **Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká bude potom tma?**

Máš v srdci světlo, anebo tmu? Máš-li tam světlo, pak ti není lhostejné trápení druhých. Pak snad máš i touhu se za ně modlit, pak ti snad i leží na srdci. Pokud si ale říkáš, že máš dost starostí sám se sebou a že tě těžkosti druhých nezajímají a že máš něco důležitějšího, než se přimlouvát za druhé a uctívat Pána, kolik toho světla pak do tvého srdce prosvítá? Anebo je tam přímo tma?

Ve středu, bratři a sestry, začala pro nás křesťany postní doba. Je to doba, kdy bychom se měli skrze půst, skrze odříkání toho, co nás od Boha vzdaluje, přiblížit k Bohu. Prorok Izajáš ale v 58. kapitole varuje, abychom to neuchopili podobně špatně jako tehdy Boží lid. Oni se chtěli právě půstem přiblížit Bohu. Jenže jak se nakonec ukázalo, byl to jen vyprázdněný obřad. Izraelce to k Bohu nepřiblížilo, naopak Bohu ještě vyčítali: **Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokořujeme se, a nebereš to na vědomí?** Bůh jim odpověděl: **Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky. Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině. Což to je půst, který si přejí? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení?** Co je tedy pravý půst? Nic obřadného, nic jen na oko. Pravý půst má vést k pokání, ke změně smýšlení, k tomu, abych už si nehověl ve svých zálibách, abych přestal být hádavým člověkem, abych nebyl popudlivý k ráně pěstí. Abych nezáviděl, nežárlil, ale žehnal a přál. To znamená, abych měl lásku. Tu mohu ale mít, pokud ji sám od Boha přijmu. Pokud sám budu zakoušet, že jsem Bohem milován. To ovšem mohu naplno poznávat pouze tehdy, když budu jednat dle Božích instrukcí: **Zdalipak půst, který já si přejí, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít?** Co to znamená? Rozevřít okovy svévole znamená přestat poslouchat Paní Svévoly a sloužit pouze Pánu. Rozvázat jha a dát ujařmeným volnost, to znamená přestat někoho držet v hrsti, nezadržovat pro něj odpuštění a taky si nenárokovat na úkor druhých. **Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?** To jsou další Boží instrukce. A k čemu vedou? Právě k ukládání si pokladů v nebi. Možná si řekneš, na tohle já nemám sílu. Ale o tom to je. Když to v sobě totiž překonáš, když **odstraníš také hrozící prst a ničemná slova**, pak budeš zakoušet to, co Bůh zaslubuje dál: **Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Budeš-li štedrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“** **Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.**

Věřím, bratři a sestry, že mnozí ve svých životech něco podobného zakoušíte. Tohle je nádherný Boží plán s našimi životy. Chceš-li vidět změnu okolo sebe, začni u sebe. A Bůh tvé konání požehná. Amen.

Modlitba píseň 711

Slovo poslání: list Jakubův 4, 1-7

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen Píseň 679